

Các anh chị thân,

Cảm ơn các anh chị đã có những đóng góp ý kiến rất thú vị về Tánh Không trong Phật giáo. Đây là một chủ đề khó diễn đạt bằng ngôn ngữ thông thường, nhưng tôi xin phép bổ xung thêm qua kinh nghiệm bản thân và sự hiểu biết hạn hẹp của mình.

Tánh Không là vấn đề căn bản, đầy huyền diệu, thần bí nằm trong phần bản thể luận của Phật giáo. Ai đã giác ngộ, hoà nhập với Tánh Không lại không thể và không nên lý giải bằng ngôn ngữ thông thường của thế gian vì đây là bánh xe Tọa hóa chỉ có thể cảm nhận được bằng trực giác xuyên qua những ẩn dụ, paraboles và phải biết học cách " phủ nhận, chối bỏ " mọi thứ để đạt đến trạng thái tâm linh tròn đầy này, như anh NP có đề cập đến câu nói thâm sâu, tuyệt diệu của Phật Thích Ca mỗi khi Ngài giảng về kinh Bát Nhã " Ta nói như vậy, nhưng không phải như vậy ". Trong thời đại chúng ta đang sống không gì đau khổ bằng khi con người tự tạo ra những hình ảnh, gán cho một cái tên về Thượng đế và cầm lấy " tấm bảng giá trị " này đi hăm he, đấm đá với đồng loại.

Thật ra trong cuộc đời của một con người, Không Tánh (Vô ngã) đã có khi ta mới sinh ra, hay nói một cách khác đây là thời gian " hạnh phúc " mà đứa bé cảm nhận nhưng không nói được. Rồi đến khi ta 5 hay 6 tuổi gì đó, cắp sách đến trường là bắt đầu nếm mùi " khổ ", thì cái Vô ngã dần dần lu mờ đi , nguyên lý Duyên Khởi nằm tìm ẩn từ bấy lâu nay có cơ hội phát triển mạnh mẽ vì đứa bé đã tiếp xúc và nhìn thấy sự vận động, biến đổi của thế giới hiện tượng, sự phân biệt giữa chủ thể và khách thể.

Chúng ta nói đến Tánh Không trong Phật giáo. Ngoài ra còn có xuất hiện một cái không khác vô tình hay cố ý mà chúng ta ôm ấp nó ít nhiều trong suốt cuộc đời của mỗi con người như một bức màn vô minh, đó là cái không thật sự hoàn toàn " trống rỗng " của chủ nghĩa hư vô, một cái không vô ngã kỳ lạ khi ta lấy khách thể làm chủ thể cho mình, tôn thờ cái ác và đả đảo cái thiện, cái không của những ngày chủ nhật dài lê thê đơn điệu, cái không của những buổi sáng thức dậy ta cảm thấy sợ hãi về sự trống rỗng vô hình, một sự trống rỗng mà ta nhờ chân rơi xuống vực sâu, có kêu la cầu cứu khan cả tiếng thì nào có tiếng đáp lại " nào mi đưa tay đây để ta kéo mi lên ! ". Chiếc hố sâu thẳm này đang lớn dần, làm thế nào để vượt qua bến bờ bên kia ?

Làm thế nào một con sâu xấu xí biến thành nàng bướm xinh đẹp bay tung tăng trong nắng ?

Làm thế nào chúng ta tìm lại được Tánh không khi ta còn bé, hồn nhiên chơi đùa với thời gian, trong cuộc đời lê thê buồn nhiều hơn vui với tâm hồn cần cỗi già nua của ta. Đức Phật là người đả thập đốc soi đường cho chúng ta đi tìm con đường Giác Ngộ, nhưng Ngài không thể giải nghiệp cho chúng ta được, mỗi người có sự chọn lựa cho riêng mình về lối tu hành nhưng tất cả đều qui tụ trong Lục Độ Ba La Mật (Bố thí, Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tiến, Thiền định, Trí huệ), đây cũng là sự thử thách cam go trên con đường tìm Chân Lý vậy !. Làm sao nói hết được.

Thân mến,
NB Thi.